

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτετατοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 17 Αὐγούστου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 33

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 249)

Τὸ θερμόμετρον εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐση-
μεῖονε μόνον 6 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν
καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶχε παγώσῃ ἀκόμη,
ἐφ' ὅσον ἡδύνατό τις νὰ κρίνῃ ἐν μέσῳ
σκότους σχεδὸν ἐντελοῦς. Ἡ ἐκ πάγου
νησίς, μολοντί εἶχε κάμη ἡμίσειαν στρο-
φὴν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐλαφρᾶς τινος
δίνης ἀναμφιβόλως, ἐξηκολούθει νὰ διευ-
θύνεται πρὸς δυσμάς.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν φοβερῶν συνε-
πειῶν, τὰς ὁποίας ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὁμοία
περιπέτεια, ὁ κύριος Σέργιος ἔκρινεν
ἀναγκαῖον νὰ λάβῃ ἄλλα μέτρα. Τῇ ὑπο-
δείξει τοῦ ἀνώρυξαν διὰ μέσου τοῦ ἐρεί-
σματος νέαν δίοδον κατ' ἀντίθετον διεύ-
θυνσιν τῆς πρώτης. Ὡστε τοῦ λοιποῦ,
οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν ἐλάμβανεν ἡ
πλεύουσα νῆσος, δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν
ἐμφραξιν καὶ ἀσφυξίαν.

«Αὐτὸς ὁ τόπος, παιδιὰ μου, ἔλεγεν ὁ
Κασκαμπέλ δὲν μου ἀρέσει καὶ πολὺ!
Εἴμπορεῖ νὰ εἶνε καλὸς γιὰ φῶκες· ἀλλὰ
γιὰ ἀνθρώπους... τί νὰ σας πῶ!

— Συμφωνῶ πληρέστατα, ἀπήντησεν
ὁ κύριος Σέργιος, ἀλλὰ μιά που εὐρε-
θήκαμεν, ὡς κάμωμεν καὶ ἀλλοιῶτικα!..

— Ὡ, ἐδῶ δὲν εἶνε τὸ κλῖμα τῆς
Νορμανδίας! προσέθηκε στενάχας ὁ
Κασκαμπέλ.

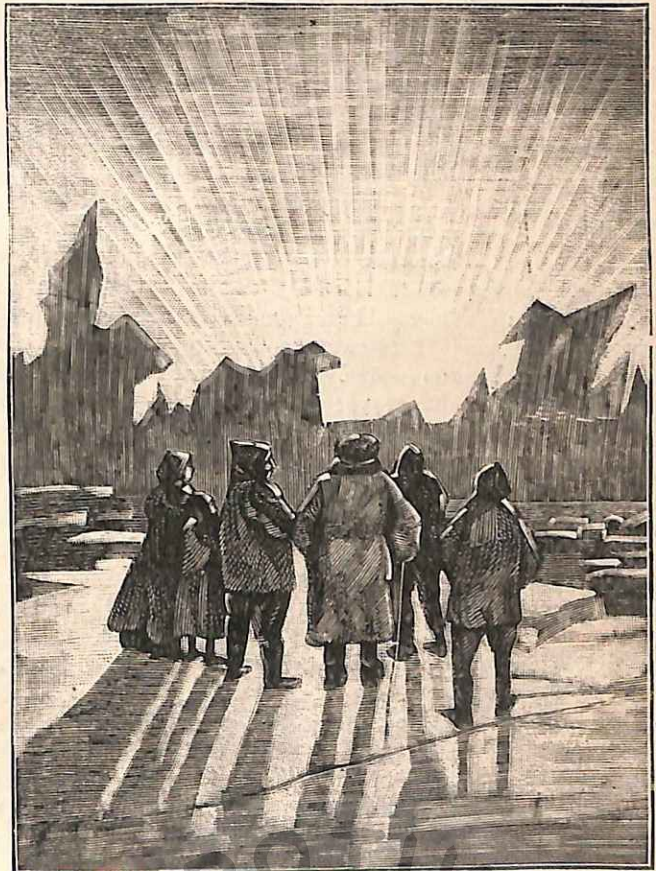
Καὶ βέβαια δὲν ἦτο τὸ κλῖμα τῆς
Νορμανδίας, οὔτε κἂν τὸ τῆς Σουηδίας
καὶ Νορβηγίας ἢ τῆς Φιλανδίας κατὰ
τοὺς χειμῶνάς των! Ἦτο τὸ ἀπείρως
τραχύτερον κλῖμα τῶν πόλων, μὲ τὴν
τετράμηνον νύκτα του, μὲ τὰς σφοδρὰς
καταιγίδας του, μὲ τὴν ἀκατάπαυστον
χιόνα του καὶ τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς ὁ-
μίχλης του...

Καὶ πόσον ἀνησυχοῦν ἀκόμη διὰ τὸ
μέλλον των! Μετὰ τὸν πλοῦν, ὅταν ἡ
νῆσός των θὰ ἔμενεν ἀκίνητος, ὅταν ἡ
θάλασσα θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀπέραντον
παγωμένον πεδίου, εἰς ποῖον μέρος
θὰ ἐσταμάτων! Ἦτο φοβερὸν καὶ νὰ
το σκεφθῇ τις, ὅτι θὰ ἄφινον ἐκεῖ τὴν

«Εὐδρομον Οἰκίαν» καὶ ἄ-
νευ αὐτῆς θὰ διέσχίζον
περὶ ἑκατοντάδας λευγῶν
μέχρι τῆς σιβηρικῆς ἀκ-
τῆς. Διὰ τοῦτο ὁ κύριος
Σέργιος ἤρχισε νὰ σκέ-
πτεται μήπως θὰ ἦτο καλ-
λίτερον νὰ διαχειμάσουν
εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐ-
σταμάτα ὁ πλέων πάγος,
νὰ διατηρήσουν μέχρι τῆς
ἀνοιξέως τὸ ἀσφαλὲς ἄσυ-
λον τῆς «Εὐδρόμου Οἰ-
κίας.» Naί, ἀλλὰ πρὸ
τῆς ἀνυψώσεως τῆς θερ-
μοκρασίας, πρὸ τῆς τή-
ξεως τῆς Ἀρκτικῆς Θα-
λάσσης, ἔπρεπε ἤδη νὰ
ἔχουν ἀρῆσιν τὸν τόπον
τῆς παραχειμάσεως, ἔπρε-
πε νὰ ἔχουν διαπεράσῃ τὸ
παγωμένον πεδίου, τὸ ὅπο-
ν δὲν θὰ ἐβράδυε νὰ διὰ
αρραγῇ. Τοῦτο ὅπως δὴποτε
δὲν θὰ ἦτο δύσκολον. Οἱ
ναυαγοὶ θὰ ἐγνώριζον τὴν
ἀπόστασιν ἢ ὁποία θὰ τοὺς
ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς
καὶ θὰ ἄφινον ἐγκαίρως
τὸν τόπον τῆς διαχειμά-
σεως. Ἀλλῶς τε ἡ ἀπό-
στασις αὕτη δὲν θὰ ἦτο καὶ

μεγάλῃ, διότι ἡ πλεύουσα
νῆσος ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται στα-
θερῶς πρὸς δυσμάς, ἂφ' οὗ παρέκαμψε
τὴν κωστήριαν Κεκουρνγῆ, Χελιαξγῆ, Βχ-
ρανῶφ, καὶ διῆλθε τὸν πορθμὸν τοῦ
Λόγκ καὶ τὸν κόλπον τῆς Κολύμας.

Ὁ Νοέμβριος ἐτελείωσε. Παρῆλθον
τριάκοντα ἐννέξ ἡμέραι, ἂφ' ἧς ἡ οἰκο-
γένεια Κασκαμπέλ εἶχαν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ
τὸ Πόρτ-Κλαράνς. Ἄνευ τῶν δυστυχ-
μάτων αὐτῶν, θὰ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν
Νουμάναν πρὸ πέντε ἡδὴ ἑβδομάδων...
Ἐν τούτοις ὁ πλοῦς ἦτο προφανὲς περὶ
τὸ τέλος του. Τὸ θερμόμετρον κατήρ-
χετο ὁλονὲν σταθερῶς. Ἡ πλεύουσα νῆ-
σος ἐμεγάλωνεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ διὰ τῆς
προσκολληθείσης νέων τεμαχίων πάγου.
Ἡ ἐπιφάνειά της εἶχεν ἤδη εὐρυνοθῇ
κατὰ τὸ ἐν τρίτον, ὅτε τὴν νύκτα τῆς

«Τὸ θέαμα ἦτο πραγματικῶς ἔξοχον». (Σελ. 258 στήλ. α'.)

30 Νοεμβρίου πρὸς τὴν 1 Δεκεμβρίου
καὶ ἄλλος πελώριος ὀγκόπαγος προ-
σῆγγισεν ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος.

Ἡ βάσις τοῦ ὀγκόπαγου τούτου ἐβυ-
θίζετο βαθέως ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ρεῦμα
τῷ ἐδίθεν ἀνωτέραν ταχύτητα· ὡς ἐκ
τούτου ἡ πλεύουσα νησίς ἔκαμε πάλιν
ἡμίσειαν στροφὴν καὶ τὸν ἡκολούθησεν,
ὡς ἐὰν ἐρμουλκεῖτο ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ οὐρανὸς τώρα ἦτο αἶθριος· ὁ ἀνε-
μος ἔπνευ βορειονατολικός. Οἱ λαμπροὶ
ἀστέρες τοῦ βορείου οὐρανοῦ ἐφώτιζον
τὰς πολιὰς ἐκείνας νύκτας, τὰς ἀπε-
ράντους, ἐνῷ συχνὰ τὸ βόρειον σέλας
κατηύγαζε τὸ διάστημα διὰ τῶν φωτει-
νῶν καὶ ἐν εἰδει ῥιπιδίου διατεταγμένων
ἀκτίνων του. Τὸ βλέμμα ἐξετείνετο ἤδη
μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ὀρίζοντος, μὲ τὴν

ατελείωτον γραμμὴν τῶν ποικιλοσχημῶν πάγων. Τὸ θέαμα ἦτο πραγματικῶς ἐξοχὸν καὶ συχνὰ οἱ ναυαγοί, λησμονοῦντες τὴν τὸσον κρίσιμον θέσιν των, ἔσταντο καὶ ἀπεθαύμαζον αὐτὸ ἐπὶ ὧραν πολλήν.

Ἡ ταχύτης τοῦ πλοῦ ἡλαττώθη μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀνέμου, τῶρα δὲ μόνον τὸ ῥεύμα ὤθει τὴν πλέουσαν νῆσον. Ἦτο λοιπὸν πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ ἐπρωχώρει πολὺ ἀκόμη πρὸς δυσμὰς, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἡ θάλασσα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ὀγκοπάγων, ἤρχισε νὰ στερεοποιηθῇ. Συχνὰ ἡ πλέουσα νῆσος προσέκοπτε κατὰ τῶν συσσωρευμένων πάγων καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τινος ὥρας· ἀλλὰ κατόπιν ὁ πλοῦς ἐξηκολούθει. Ὁ πωσθησὶς προσεβλήπετο στάσις λίαν προσεγγής, ἡ ὁποία θὰ παρεταίνατο καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Τὴν 3 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης εἶχον μεταβῆ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς νήσου των· ἡ Καγέττη ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ Ἀλέκος τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει, μετὰ βάρεια ἐνδύματα, διότι τὸ ψυχρὸς ἦτο δριμύτατον. Παρετήρουν μετὰ προσοχὴν τὸ πάντοτε δισκαδαστικὸν θέαμα τῆς παρελάσεως· τῶν ὀγκοπάγων, μετὰ τὰ παρὰδοξα σχήματα, τὰς συγχρούσεις των καὶ τὰς αἰφνιδίους ἀνατροπὰς ἐνίων αἱ βάσεις τῶν ὁποίων ἐφθεύοντο κάτωθεν καὶ ἔχονον οὕτω τὴν ἰσορροπίαν.

Ἐξαίφνης ὁ ὀγκοπάγος, ὁ ὁποῖος εἶχε προσκολληθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν, ἔταλαν· τεύθη, ἀνετράπη, καὶ ἐν τῇ πτώσει του ἔθραυσε μέγα τεμάχιον ἐκ τῆς νήσου των.

Ὅλοι ὀπισθοχώρησαν ὁρμητικῶς, διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀλλὰ σχεδὸν συγχρόνως ἀντήχησαν κραυγαί·

«Ἐδῶ!... βοήθεια!... Γιάννη!...»

Ἦτο ἡ Καγέττη. Εὗρίσκειτο ἐπὶ τοῦ τεμαχίου, τὸ ὅποτον εἶχε ἀποσπασθῇ καὶ παρεσῆκετο...

«Καγέττη!... Καγέττη!... ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.

— Γιάννη!... Γιάννη!... ἐπανελάβε

διὰ τελευταίαν φορὰν ἡ νεαρὰ Ἰνδή.

Ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς ταύτας προσέτρεξαν ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἡ Κορνηλία. Καὶ ἔσταντο ἐκεῖ μετὰ τῶν ἄλλων ἐντρομοί, κατάπληκτοι, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν διὰ νὰ σώσουν τὴν δυστυχὴ ἐκείνην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ τεμάχιον τοῦ πάγου ἐπλησίασεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἐξ ποδῶν. Ὁρμησε τότε ὁ Γιάννης, καὶ πρὶν προσθάσῃ κανεὶς νὰ τον κρατήσῃ, δι' ἐνὸς ἀπηλπισμένου πηδήματος, εὐρέθη πλησίον τῆς Καγέττης.

«Παῖδί μου!... παιδί μου!... ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

Ἀδύνατον νὰ τοὺς δώσουν βοήθειαν. Τὸ τεμάχιον ἀπεμακρύνθη πάλιν καὶ

ταχέως ὁ Γιάννης μετὰ τὴν Καγέττην ἐξηφανίσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλεόντων πάγων. Μετ' ὀλίγον οὔτε αἱ φωναὶ των ἤκούοντο.

Μετὰ μακρὰς ὥρας ματαίως προσδοκίας, ὅτε ἐπῆλθε τὸ σκότος πυκνότερον, ὁ Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ἡ Κορνηλία καὶ τὰ τέκνα των ἐδέχθη νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν. Ὅποιαν φρικώδη νύκτα διήλθον οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, πλανώμενοι περὶ τὴν ἄμαξαν, ἐν ᾧ οἱ σκύλοι ἐγαυγίζον θρηνηδῶς! Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη παρασυρόμενοι πρὸς τὸ ἄγνωστον, χωρὶς στήλην, χωρὶς τροφήν, τί θὰ ἐγίνοντο; Ἡ Κορνηλία ἔκλαιε διαρκῶς, ἐπίσης ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ Ἀλέκος. Ὁ Κασκαμπέλ καταβλήθεις ἀπὸ τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα, ἐπρόφερε λέξεις συγκεχυμένας. Καὶ ὁ κύριος Σέργιος, πῶς νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἦτο ἀπαρηγόρητος;

Τὴν ἐπομένην, 4 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας, ἡ πλέουσα νῆσος, ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἑλαφρὰν δίνην, ἡ ὁποία τὴν εἶχε κρατήσῃ ἀκίνητον καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐξεκίνησε πρὸς τὴν αὐτὴν διευθύνειν τὴν ὁποίαν εἶχον ἀκολουθήσει ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶχον προηγηθῇ κατὰ 18 ὥρας, ὥστε δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς νὰ τοὺς φθάσουν ἢ νὰ τοὺς ἐπανεύρουν. Ἐπειτα, θὰ τοὺς ἐπανεύρισκον ἂν γὰρ σώους καὶ ὑγιεῖς, ἀφ' οὗ ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ ψυχρὸς, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τοὺς ὀγκοπάγους, ὁ μικρότερος τῶν ὁποίων ἡ δύνατο νὰ βυθίσῃ τὴν ἑλαφρὰν των σχεδίαν;

Ὡ, πόσον ἦσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ! Μεθ' ὅλον τὸ ψυχρὸς, διήλθον τὴν ἡμέραν ὅλην ἔξω, κλαίοντες καὶ θρηνοῦντες τὸν Γιάννην καὶ τὴν Καγέττην. Μόνον ὅταν ἦλθεν ἡ νύξ, ὁ κύριος Σέργιος ἐπέμεινε νὰ στεγασθῶν ὑπὸ τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» διὰ νὰ κοιμηθῶν ὀλίγον...

Ἐξαίφνης εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἡ ἄμαξά ἐκλονίσθη τὸσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ντραπῇ.

Ὁ Σέργιος ὤρμησεν ἔξω νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ὑπὸ τὸ βόρειον ἐλάς ἡ δύνατο νὰ διακρίνῃ τὰντικείμενα πέριξ, εἰς ἀκτῖνα ἡμισείας λεύγης. Ἐκύτταξε γύρω του ὁ Σέργιος, ἀλλ' οὔτε ἕχνος Γιάννη καὶ Καγέττης... Πόθεν προῆλθεν ὁ κλονισμὸς ἐκεῖνος; Ἰδοῦ: Ἡ πλέουσα νῆσος προσέκοψε κατὰ τῆς παγωμένης θαλάσσης. Ἡ θερμοκρασία εἶχε κατελθῇ μέχρις 20 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ ἡ θάλασσα εἶχε παγώσῃ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅπου κίνησις τὴν προτεταίαν, τῶρα ἀκίνησις ἐντελής. Ἡ πλέουσα νῆσος, μετὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σύγκρουσιν, ἔσπασεν ἐν ὀριστακῶς!

Ὁ Σέργιος ἐπανελάβε καὶ ἀνήγγειλε τοῦτο εἰς τὴν οἰκογένειαν.

«Ἐμπρὸς λοιπὸν! εἶπεν ὁ Κασκαμπ-

πὲλ περιχαρὴς. Ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα ὅλη ἐπάγασεν, ὥς τρέξωμεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Καγέττης.

— Ἐμπρὸς! εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος. Ἡ φύλαξις τῆς Εὐδρομον Οἰκίας ἀνετίθη εἰς τὸν Μακρολέεκαν καὶ οἱ λοιποὶ ὅλοι ἐξεκίνησαν, προηγουμένων τῶν κυνῶν.

Μετὰ μακρὰν πορείαν ἐπὶ τοῦ πάγου ἐκείνου τοῦ σκληροῦ ὡς γρανίτης, διέκρινον τέλος πρὸς δυσμὰς μικρὰν χιονοσκεπὴ ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο μελανά τινα σημεῖα.

Ἐσπευσαν τότε τὸ βῆμα καὶ ἐπλησίασαν. Τὰ μελανά ἐκεῖνα σημεῖα—ὡς ἐβεβίωσε πρῶτος ὁ μικρὸς Ἀλέκος, ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν τοὺς ἐκκινῶν νεύματα νὰ σπεύσουν...

«Γιάννη!... Καγέττη!» ἀνέκραξε τρέχων ὀπίσω τοῦ Βάγκραμ καὶ Μαρέγκου.

Ἦτο πραγματικῶς ἡ Καγέττη καὶ ὁ Γιάννης, σῶοι καὶ ὑγιεῖς...

Δὲν ἦσαν ὅμως μόνοι. Ὁμιλος ἰθαγενῶν τοὺς περιστοιχίζει καὶ οἱ ἰθαγενεῖς οὗτοι ἦσαν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Λιανχῶφ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΥΤΕ ΖΟΥΡΛΗ, ΟΥΤΕ ΖΟΥΛΗ, ΑΛΛΑ ΙΟΥΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Δὲν θάρξισω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίψετε τοὺς ὀφθαλμούς σας, ἐνῶ θὰ με ἀναγινώσκετε σήμερον. Τὰ πράγματα εἶνε τὸσον ἐκπληκτικὰ καὶ ἀνέλπιστα, ὥστε τὸ καλλίτερόν μου ἔχω νὰ κάμω εἶνε... νὰ σας τα διηγηθῶ μετὰ τὴν σειράν των.

Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐκαθήμεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ εἰργαζόμην ἡσυχῶς, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ μητέρα μου καὶ μου ἀνήγγειλεν ὅτι εἰς τὴν αἵθουσάν μου ἐπερίμενον κάτι ἐπισκέψεις.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ σας φέρετε ἐδῶ; ἠρώτησα, διότι συνήθως εἰς τὸ γραφεῖόν δέχομαι τοὺς φίλους.

— Μὰ ξεύρεις... εἶνε δεσποινίδες, ἀπῆντησεν ἡ μητέρα μου, μειδιῶσα μετὰ κάποιαν ἀνεξήγητον πονηρίαν.

— Ποιὲς εἶνε;

— Δὲν σου λέγω· ἔλα νὰ τες ἴδῃς.

Ἡ γέροντὴν πλήρης περιεργείας καὶ μετέβην εἰς τὴν αἵθουσαν. Φαντασθῆτε δὲ τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν ἀμνηχανίαν μου, ὅταν εἶδα νὰ με περιμένουν ἐκεῖ τὴν γνωστοτάτην μας Ἰουλίαν μετὰ μίαν ἄλλην ἄγνωστον δεσποινίδα, ἡ ὁποία προφανῶς ἦτο ἡ γουβερνάντα τῆς «Ἀλ-λοῖμονον» ἦτο ἡ πρώτη μου σκέψις, θὰ

ἐδιάβασε ὅλα ἐκεῖνα εἰς τὴν Διάπλασιν, καὶ τοὺς ἀκούει τώρα τὰ παράπονά της». Καὶ ταυτοχρόνως ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά μου αὐτὴ ἡ ἀπορία: «Μὰ καλὰ! αὐτὴ δὲν εἶπε δὲν διαβάσει πλέον τὴν Διάπλασιν;»

Πόσον ἐσφαλμένως ἐσκεπτόμην μοῦ εἰδείξεν ἀμέσως ἡ Ἰουλία ἐγερθεῖσα καὶ ἔλθουσα εἰς προῦπάντησίν μου μετὰ ἑνὸς χαριτωμένου μειδίαμα καὶ μετὰ τὴν ἐξῆς ζωηρὰν ἀναφώνησιν:

— Οὔτε Ζουρλῆ, οὔτε Ζουλῆ, ἀλλὰ Ἰουλία... Καλημέρα σας, κύριε Φαίδων!

Ἐλαβα τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔτεινε, μετὰ θάρρος, τὴν ἐκράτησα μετὰ εἰς τὴν ἰδικήν μου, τὴν ἐκύτταξα καλὰ εἰς τὰ μάτια καὶ τὴν ἠρώτησα:

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν θυμωμένη;

— Ἐγώ;! διόλου!

— Νὰ το πιστεύσω;

— Ἀφ' οὗ με βλέπετε εἰς τὸ σπῆτι σας... Λυπημένη ἴσως· θυμωμένη ὅμως διόλου.

— Ὡστε γὰρ με εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις;

— Βεβαίως!

Καὶ στραφεῖσα μοῦ ἐσύστησε τὴν γουβερνάντα τῆς. Ἀλλῃ ἐκπληξίς. Ἡ γουβερνάντα δὲν ἦτο οὔτε γαλλίς, οὔτε γερμανίς. Ἦτο ἀπλούστατα ἑλληνίς, Σοφία Κοντοδήμου, κόρη μετὰ σπουδὴν παρὰσχημα καὶ μετὰ πολὺ νοήμονα φυσιογνωμίαν. Καὶ ἄλλῃ ἐκπληξίς ἀκόμη: Ἡ ἐνδυμασία τῆς Ἰουλίας ἦτο ἀπλὴ καὶ λευκὴ· ἀντὶ ἄλλου δὲ κοσμημάτων ἐφόρει εἰς τὸν λαιμὸν ὡς καρφίδα μίαν μικρὰν ἑλληνικὴν σημαίαν ἀπὸ σμάλτον κυανόλευκον, ὅπως ἐκείνη τὴν ὁποίαν τὸσον ἡγάπα καὶ ὑπερηφανεύετο νὰ φορῇ ἡ πολυκαυστος βασιλοπούλα μας Ἀλεξάνδρα.

— Ἡ Ἰουλία δὲν ἔχει τίποτε μαζί σας, μοῦ εἶπε τότε ἡ δεσποινὶς Κοντοδήμου. Ἀπεναντίας σὰς εὐγνωμονεῖ, διότι ἐγίνετε ἀφορμὴ νὰ φησὶ κατὰ παρὰξενες ιδέας που εἶχε καὶ νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος.

— Τὸ βλέπω μετὰ πολὺ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, εἶπα ἐγώ. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἄλλα ἐπερίμενα καὶ ἄλλα ἀκούω. Ὑποπετεύομαι ὅμως μήπως σὲς εἴσθε περισσότερον ἢ αἰτία τῆς εὐτυχῆς αὐτῆς μεταβολῆς. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βλέπω τὴν Ἰουλίαν νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἑλληνίδα παιδαγωγὸν καὶ...

— Ὅχι! Ὅχι! σὰς παρακαλῶ! διημαρτυρήθη ζωηρῶς ἡ δεσποινὶς Κοντοδήμου. Μὴ ἀδικήτε τὴν Ἰουλίαν. Συνήθην τὸ ἀδικῶν τῆς καὶ μετενόησε μόνῃ της, ὅταν ἀνέγνωσε ὅλα ὅσα ἐγράφατε κατὰ τῆς ξενολατρίας. Καὶ τὸ πρῶτον δεῖγμα τῆς μεταβολῆς—τῆς σωτηρίας εἰμπορῶ νὰ εἶπω, ἦτο ἡ ἐπίμονος ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε,

ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν γαλλίδα γουβερνάνταν μετὰ ἑλληνίδα παιδαγωγόν.

— Ἀ, ἔτσι; τότε ἔχω ἄδικον! εἶπα στραφεῖς πρὸς τὴν Ἰουλίαν. Ἐκείνη ὅμως ἤκουε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ με σκυμμένην κεφαλὴν. Πολὺ σεμνὴ καὶ πολὺ σκεπτικὴ, ἀπετέλει ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄλ-λοτε Ἰουλίαν, τὴν ζωηρὰν καὶ σχεδὸν αὐθάδη, ὥστε πραγματικῶς δὲν τὴν ἀνεγνώριζα.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ ἰφλοὶ τῆς «Διαπλάσεως» ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινὶς Κοντοδήμου, ἔκαμαν καλὰ τὸ μέρος των. Ἡ γενικὴ ἐκείνη διαμαρτυρία κατὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς «ἠρωίδος τῆς ἡμέρας» δὲν φαντάζεσθε πόσον τὴν συνεκλόνισε! Προπάντων τὴν εὐηργέτησεν Κοντοδήμου, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐσατύρισε τὸ Ζοῦλῆ διὰ τῆς προσθήκης ἐνός ρ. Νὰ ἡξεύρατε πόσον ἐντύπωσιν τῆς ἔκαμε αὐτὸ τὸ παρωνύμιον!

— Ὡ, καὶ! εἶπε τότε ἡ Ἰουλία, ἀνυψώσασα διὰ μᾶς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τὴν παλλομένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Καὶ σας παρακαλῶ πολὺ νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ γίνῃ δεύτερος νονός μου, ὅτι δὲν με λέγουν πλέον οὔτε Ζουρλῆ, οὔτε Ζουλῆ, ἀλλὰ μόνον Ἰουλίαν!... Μετανοῶ εἰλικρινῶς δι' ὅσα σὰς εἶπα ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν κῆπον. Τώρα μοῦ ἀρέσει καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἡ ἑλληνικὴ πατρίς καὶ ἡ ἑλληνικὴ σημαία...

— Ὡ, αὐτὸ τοῦλάχιστον το βλέπω!

— Ὅλα θὰ τα ἴδῃτε, κύριε Φαίδων. Τώρα εἶμαι ἄλλῃ καὶ θὰ εἶμαι, τὸ ὑπόσχομαι. Δὲν ἀκούω πλέον τὴν θεῖαν μου δὲν ἔχω ἐκείνας τὰς ἀνοήτους καὶ τρελλὰς ιδέας. Θέλω νὰ εἶμαι ἑλληνίς καὶ μόνον ἑλληνίς· καὶ προπάντων θέλω νὰ τὸ μάθουν αὐτοὶ οἱ ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως». Ἐγὼ ἡξεύρω τί ὑπέφερα δύο μῆνες τώρα ποὺ ἐβλεπα νὰ μου γράφουν καὶ νὰ μου λέγουν τόσα... Ἀλλοῖμονον ἂν ἡξεύραν καὶ τὸνομά μου!...

— Διατί λοιπὸν δὲν ἤρχεσθε νὰ μοῦ τα ἴδῃτε αὐτὰ πρωτίτερα καὶ νὰ παύσῃ ὁ πόλεμος;

— Δὲν ἠμποροῦσα εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχα θυμώσῃ, εἶχα πεισμώνῃ. Ἡ ξενομανία μου ἐγένεν ἀκόμη μεγαλύτερα. Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἦλθεν ἡ μεταβολή, καὶ ἐγὼ δὲν ἡξεύρω πῶς. Δὲν ἠμποροῦσα ὅμως νὰ ἔλθω νὰ σας εὖρω πρὶν βεβαίως, ὅπως εἶμαι βεβαία τώρα, ὅτι ἡ μετάνοιά μου ἦτο βεβαία, εἰλικρινὴς καὶ ἡ μεταβολή μου σταθερά!

— Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς δι' αὐτὸ! ἀνέκραξα. Σὲ βεβαίως ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου! Ἐγὼ μαζί με τοὺς μικροὺς μου φίλους, ἐκάμαμεν ἕνα καλόν, καὶ τὸ γνωρίζω σή-

μερον. Πόσον θὰ χαροῦν καὶ ἐκεῖνοι νὰ το μάθουν!... Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ ἐννοήσω ἕνα πρᾶγμα: Πῶς ἀφοῦ ἡ θεῖα σου δὲν σε ἄφινε νὰ διαβάξῃς τὴν «Διάπλασιν» εἶδες ὅσα ἐγράφησαν διὰ σέ;

— Ἀπλούστατα! σὰς εἶπα ψεύματα. Ἡ θεῖα μου πραγματικῶς δὲν με ἄφινε νὰ διαβάξω ἑλληνικά (ὦ, σήμερον ποῖός την ἀκούει!) ἀλλὰ ἡ «Διάπλασις» εἶνε τὸσον ὠραία, τὸσον διασκεδαστικὴ, ὥστε πάντοτε κατῴρθωνα νὰ τὴν διαβάξω κρυφά.

Ἐγελάσαμεν ὅλοι. Καὶ αὐτὸ δὲν το ἐπερίμενα· ἀλλὰ τί ἐπερίμενα ἀφ' ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα τὴν ἀξιωματικὴν αὐτὴν ἡμέραν;

Αὐτὰ εἶπαμεν μετὰ τὴν εἴληγν μου Ἰουλίαν καὶ τὴν λαμπρὰν παιδαγωγὸν τῆς, τὴν Σοφίαν Κοντοδήμου, τῆς ὁποίας ἡδυνήθηκα νὰ ἐκτιμῶσιν πολὺ καὶ τὴν λαμπρὰν μόρφωσιν καὶ τὰ καλὰ αἰσθηματα. Καὶ ἀφ' οὗ ἐγελάσαμεν κάμποσον μετὰ μερικὰς λεπτομερείας τῆς παραδόξου αὐτῆς ἱστορίας, ἀπεχωρίσθημεν ὡς οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Μικροὶ μου φίλοι, σὰς τα μετὰδίδω αὐτὰ ἄνευ σχολίων. Τὰ σχόλια πλέον θὰ τα κάμετε μόνοι σας.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Β.

«Ὅτι ἔλεγα τοῦτο καὶ συνέβη. Πληθὸς μικρῶν μου φίλων, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ πρώτου περὶ ἐπιστολογραφίας ἀρθρου, (Σελ. 212) ἐνεθαρρύνθησαν εἰς τὸ νὰ μου γράψουν, διὰ πρώτην φορὰν, ἐκτενεῖς καὶ ὠραίας ἐπιστολάς. Δύνασθε νὰ κρίνετε μόνοι σας περὶ τούτου ἐκ τῆς «Ἀλληλογραφίας» εἰς τὴν ὁποίαν ἀφορνοῦν κατ' αὐτὰς τὰ νέα ψευδώνυμα καὶ αἱ νέαι γνωριμίαι. Πόσον εἶμαι εὐχαρίστημένη διὰ τοῦτο! Ἐγνώρισα τὸν χαρκτηρὰ, τὰς ιδέας καὶ τὰ αἰσθηματα τῶν καλῶν παιδίων, τὰ ὁποία μόνον ἐξ ὀνόματος ἐγνώριζα ἕως τώρα. Ἀλλὰ τὸ καλῶς σας εἶπα, ἡ χάρὰ μου εἶνε νὰ μου γράφουν πολλὰ καὶ συχνὰ οἱ μικροὶ μου φίλοι. Σήμερον λοιπὸν θὰ συνεχίσω τὰς ὁδηγίας μου, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔδωκα τὴν ἄλλην φορὰν.

Γενικῶς διακρίνομεν δύο εἰδῶν ἐπιστολάς:

Α') τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, τὰς μάλ-λον τυπικὰς καὶ ἐπισήμους, τὰς ὁποίας ἀπευθύνομεν πρὸς πρόσωπα μετὰ τῶν ὁποίων δὲν συνδεόμεθα καὶ τὸσον πολὺ στενῶς, διὰ νὰ τοὺς ἀνακοινώσωμεν τίποτε ἢ νὰ τοὺς ζητήσωμεν, ἢ πρὸς πρόσωπα μετὰ τῶν ὁποίων συνδεόμεθα μὲν κάπως περισσότερον, ἀλλ' ἢ περὶ

στασις εἶνε τοιαύτη, ὥστε ν'ἀπαίτη ἐπίσημον, ἐπιστολὴν καὶ πρὸς αὐτά, ὅταν παραδείγματος χάριν θέλωμεν νὰ τα συγχαρῶμεν διὰ κανὲν εὐτύχημα ἢ νὰ τα συλλυπηθῶμεν διὰ κανὲν δυστύχημα. Β') τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνας, τὰς ἐντελῶς φιλικὰς καὶ οἰκείας, τὰς ὁποίας ἀπευθύνομεν πρὸς τοὺς στενοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς ἀγαπητοὺς μας φίλους, ὡς εἶνε π.χ. αἱ πρὸς τὴν «Διάπλασιν» ἐπιστολαὶ σας.

Ὅσάκις σὰς παρουσιασθῇ ἡ ἀνάγκη νὰ γράψετε ἐπιστολὴν τοῦ πρώτου εἴδους, ἐνθυμηθῆτε ἅ) ὅτι ἡ ἐπιστολὴ πρέπει νὰ εἶνε σύντομος ὅσῳ τὸ δυνατόν· νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ θέματος, διὰ τὸ ὅποιον γράφεται· β) νὰ εἶνε καλογραμμένη, καθαρά, εὐανάγνωστος, χωρὶς κανὲν σβύσιμον, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου κτλ.

Διὰ τὰ ἐννοήσετε καλὰ αὐτά, ἐνθυμηθῆτε τὸν γενικὸν κανόνα, τὸν ὅποιον σὰς ἔδωσα εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον: «Ὅσάκις ἔχομεν νὰ εἴπωμεν κάτι τι πρὸς ἕν πρόσωπον δι' ἐπιστολῆς, πρέπει νὰ τοῦ τα γράφωμεν, ὅπως θὰ τοῦ τα ἐλέγαμεν, ἐάν το ἐλέγομεν». Αἱ ἐπιστολαὶ λοιπόν, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ὁμιλῶ τώρα, ἀντιστοιχοῦν πρὸς μίαν τυπικὴν, ἐπίσημον ἐπίσκεψιν. Ὑποθέσατε ὅτι πρόκειται νὰ ζητήσωμεν μίαν χάριν, ἢ ν' ἀνακοινώσωμεν τίποτε, ἢ νὰ συγχαρῶμεν ἢ νὰ συλλυπηθῶμεν ἕν πρόσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχομεν μεγάλην οἰκειότητα. Ὅπως, ἂν θὰ το ἐπισκεφθῶμεν, ἡ περιδολὴ μας πρέπει νὰ εἶνε ἐπιμελημένη καὶ ἀμεμπτος, οἱ τρόποι μας εὐγενεῖς, ἡ φράσις μας ἐκλεκτὴ καὶ τὰ λόγια μας μετρημένα, οὕτω καὶ ἂν θὰ τῷ γράψωμεν, ἡ ἐπιστολὴ μας πρέπει νὰ εἶνε ὀλιγόλογος, καλογραμμένη, ἐπιμελημένη τελοσπάντων ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Καὶ ὅπως θὰ θεωρηθῶμεν ἀγενεῖς ἂν παρουσιασθῶμεν εἰς μίαν αἴθουσαν μετ' ἑρωμένον ὑποκάμισον ἢ ἀκτένιστον κόμπην, τοιοῦτοι θὰ θεωρηθῶμεν καὶ ἂν γράψωμεν μίαν ἐπιστολὴν ἐπὶ κοινοῦ χάρτου καὶ μετ' ὀπίσματα. Καὶ ὅπως θὰ μας κατηγορήσουν ὅτι δὲν εἰξεύρομεν ἀπὸ κόσμον, ἂν παρουσιασθῶμεν διὰ μίαν ὑπόθεσιν εἰς ἕνα ἄνθρωπον καὶ ἀρχίσωμεν τὴν φλυαρίαν, λέγοντες πράγματα ἄσχετα πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς μας, τὸσον θὰ κατηγορηθῶμεν καὶ ἂν γράψωμεν διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν μίαν ἐπιστολὴν φλύαρον, γεμάτην ἀπὸ πράγματα ἄσχετα πρὸς τὸ ἀντικείμενον διὰ τὸ ὅποιον γράφομεν.

Ἀπεναντίας αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ δευτέρου εἴδους ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς φιλικὰς καὶ ἐγκάρδιους ἐκείνας ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας κάμνομεν πρὸς τοὺς ἀγαπητούς μας, συνομιλοῦντες μετ' αὐτῶν τὸσον θερπνῶς καὶ εὐχαρίστως, ὥστε νὰ παρέρχεται ἡ ὥρα χωρὶς νὰ το ἐννοῶ-

μεν καὶ θέλοντες νὰ παρατείνωμεν τὴν ἐπίσκεψιν μας ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἐννοεῖται ὅτι, ὅπως εἰς αὐτὰς τὰς ἐπισκέψεις ἡμποροῦμεν νὰ ὑπάγωμεν μετὰ καθήμενὰν μας ἐνδύματα, ἄνευ ἐθιμοτυπίας, καὶ ν'ἀφῶμεν τὴν γλῶσσάν μας ἐλευθέραν νὰ εἴπῃ ὅσα φρονούμεν, ὅσα αἰσθανόμεθα, ὅσα μᾶς συνέβησαν, οὕτω καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἡ ἐγκάρδιος πολυλογία εἶνε ἐπιθυμητὴ καὶ ἡ ἀφέλεια ἀναγκαία καὶ ἡ παράλειψις τῶν τύπων ἐν γένει ἀνεκτὴ. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ εἰδους τούτου συνήθως δὲν ἔχομεν ἕν θέμα, ὥστε νὰ περιορισθῶμεν εἰς αὐτό· δυνάμεθα λοιπὸν ν'ἀλλάζωμεν τὰ θέματα, γινώσκοντες ὅτι ὅσον περισσότερα ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, τόσῳ μεγαλητέραν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν θὰ προσενηώσωμεν εἰς ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον γράφομεν. Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας στέλλετε πρὸς τοὺς γονεῖς σας, πρὸς τοὺς ἀδελφούς σας, πρὸς τοὺς στενοὺς σας φίλους, ὅταν εἴσθε μακρὰν τῶν ἡ ὅταν ἀπλῶς αἰσθανῆτε τὴν ὄρεξιν νὰ γράψετε, ἀνῆκουσιν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο.

Ἰδοὺ τώρα, κατὰ τὴν συνήθειάν μας μερικὰ ὑποδείγματα, διὰ νὰ καταστήσῃν ἀπτότερα αὐτὰ πού σας εἶπα.

Α') Ἐπιστολὴ πρὸς ξένον καὶ ἄγνωστον πρόσωπον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εὐρέσεως καὶ ἐπιστροφῆς ἀπολεσθέντος ἀντικειμένου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Αὐγούστου 1896
Ἀξιότιμε κύριε Π. Α. Ἰωαννίδην,
Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ τῆς ἑδοῦ Πανεπιστημίου, εὗρον ἔξωθεν τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἕν πορτόφλιον. Βεβαιωθεὶς ἐκ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπισκεπτῶν καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μονογράμματος, ὅτι ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σὰς τὸ ἀποστείλω μετ' ὅσον ἐπιφέροντα τὴν παρῴσάν μου, κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτῶν σας διευθύνσιν.

Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως.
Γεώργιος Παυλοπούλου
ὁδὸς Πειραιῶς ἀρ. ...

Β') Ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, μετ' οὗ δὲν ἔχομεν μεγάλην οἰκειότητα, συγχαρητήριος:

Ἐν Κερκύρα, τὴν 15 Αὐγούστου 1896.
Ἀγαπητέ μου φίλε,

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἔμαθον σήμερον παρὰ τοῦ σεβαστοῦ μοι πατρὸς σου ὅτι ἐπέτυχες πρώτος κατὰ τὰς εἰσιτηρίους σου ἐξετάσεις εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν. Σπεύδω καὶ ἐγὼ νὰ σε συγχαρῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἄλλως τε δὲν ἦτο ἀνέλπιστον δι' ἐμὲ, καλῶς γινώσκοντα καὶ τὴν ἐπιμελείαν σου καὶ τὴν εὐφυίαν σου. Σοῦ εὐχομαι δὲ πάντοτε ὀριζόμεναι ἐπιτυχίαν, πρὸς χαρὰν τῶν καλῶν γονέων σου καὶ τῶν ἀγαπώντων σε φίλων.

Σὲ ἀσπάζομαι ἐκ ψυχῆς
ὁ φίλος σου

Τῷ Κυρίῳ *

Εἰς Ἀθήνας

Γ') Ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, μετ' οὗ δὲν ἔχομεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, οὕτε πολὺ πολὺ στενὴν σχέσιν, πρὸς αἰτησιν φιλικῆς ἐκδουλεύσεως:

Ἐν Καλλιπόλει, 2 Δεκεμβρίου 1895
Ἀγαπητέ μου φίλε,

Παρὰ τῆς σεβαστῆς μοι μητρὸς σου μανθάνω ὅτι ὑγιαίνει καὶ προσδεύεις, ἐφ' ᾧ χαίρω πολὺ. Διὰ τῆς παρουσίας μου ἔρχομαι νὰ σου ζητήσω μίαν χάριν: Ὅποτε εὐκολονόησέ με ἕως τῆς 31 Δεκεμβρίου, νὰ διέλθῃς ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς «Διάπλάσεως τῶν Παιδῶν» (ὁδὸς Αἰόλου 119) καὶ ν'ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομὴν μου τοῦ ἔτους 1896 (φρ. χρ. 8) Σοῦ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν· ἀλλ' οὔτε γνωρίζω ἄλλο μέσον δ' ἂν στείλω ἔδωθεν τὸ μικρὸν αὐτὸ χρηματικὸν ποσόν, οὔτε ἔχω ἄλλον φίλον ἐκτὸς σοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὰ 8 φράγκα ἐπλήρωσα εἰς τὴν μητέρα σου, ὡς σου γράφει καὶ ἡ ἰδία.

Μὴ ἔχων ἕτερον
σε ἀσπάζομαι
πρόθυμος φίλος

Πρὸς τὸν Κύριον
Φοιτητὴν τῆς Ἰατρικῆς
Εἰς Ἀθήνας.

Ὑπόδειγμα φιλικῆς ἐπιστολῆς τοῦ δευτέρου εἴδους θὰ σας δώσω προσεχῶς.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 254)

Ἄλλοτε πάλιν ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῆς χλόης καὶ ἐκλαίει σιγῇ, συλλογιζόμενος ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπε πλέον ὅσα εἶχε τὸσον ἀγαπήσῃ, πράγματα καὶ πρόσωπα, τὰ ὅποια δι' αὐτὸν δὲν ἔζων παρὰ εἰς τὴν μνήμην του μόνον.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου ἡ κυρία Βὺν Νόρκωμ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ παρέλαβε τὴν θυγατέρα της, μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τῆς θαλαμηπόλου της, εἰς τὸ Νιουπόρτ πόλιν συγχαζομένην τὸ θέρος ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας διὰ τὰ θαλάσσια της λουτρά. Μετ' ὀλίγον καὶ ἡ λαϊκὴ Ἐνδορτ ἀπῆλθεν ἐκεῖ πρὸς συνάντησιν τῶν οὕτως ὥστε ὁ υἱὸς της μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Φιλίππου ἔμειναν μόνοι εἰς τὸ μέγαρον τῆς Νέας Ὑόρκης. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ σύζυγοι Ἐνδορτ παρημέλουν καθολοκληρίαν τὸν θετὸν τῶν υἱόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως ὅτι τὴν ἀφῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀντίζηλος ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, μετ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του: Ἡ κυρία Ἐνδορτ ἔκαμεν ἕνα παιδάκι. Ἡ γέννησίς του ἐχαιρέτισθη μετὰ μεγάλης χαρᾶς, ὡνομάσθη δὲ Ἐδουάρδος, ὅπως ὁ πατήρ του. Ἡ λαϊκὴ Ἐνδορτ ἐπέστρεphen ἐσπευ-

ἀπογοτεύσεως διὰ τὸν Φίλιππον, ὁ ὅποιος ἠλπίζεν ὅτι ἀρ' οὐ δὲν ὑπῆγον εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην τὴν ἀνοιξιν, θὰ ἐπεσκέπτοντο πάλιν τὸ φθινόπωρον τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση, τὰ ὅποια εἶχον ἐπισκεφθῇ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλπίς του αὕτη διεψεύσθη.

Ὅπως δὴποτε, μετὰ τὰ «παιδιά» μετὰ τὴν ζωγραφικὴν του καὶ μετὰ τὰ βιβλία του, δὲν ἠσθάνετο πληξιν. Ἐντούτοις δὲν εἶχεν ὅσῃν ἄλλοτε ἐπιμέλειαν. Ὁ οἰκοδιόκαλος, τὸν ὅποιον εἶχε τὸν χειμῶνα, παρεπονέτο συχνὰ ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἄλλως τε δὲν ἔστρεφτο εὐφυῶς, δὲν ἐδείκνυε πολὺν ζῆλον διὰ τὰ μαθήματά του, καὶ ἰδίως διὰ τὰ λατινικά καὶ μαθηματικά· ἐφοβεῖτο δὲ ὅτι θὰ ἔμεινε πάντοτε ὀπίσω εἰς αὐτὰ τὰ δύο σπουδαιότατα μαθήματα.

Ἡ φύσις ἦτο τὸ ἡγαπημένον βιβλίον τοῦ Φιλίππου. Ἡ ξηρὰ καὶ σχολαστικὴ διδασκαλία τῷ ἐπροξένει κόπον καὶ ἀηδίαν· δι' αὐτὸ ἔχαρῃ πολὺ ὅταν ἦλθον αἱ διακοπαὶ καὶ τὸν ἄρσεν ὁ οἰκοδιόκαλος νὰ χρησιμοποιοῖ τὰς ἡμέρας του ὅπως αὐτὸς ἤθελε.

Συχνὰ εἰς τὰς ἐξοχικὰς του ἐκδρομὰς παρελάμβανε καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ πατέρα· Ἰωσήρ, διὰ ν'ἀναπνεύσουν καὶ αὐτά, ὡς ἔλεγεν, ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα. Τὰ ἔβαζε μάλιστα νὰ κάμνουν τὰ γυμνάσια τῶν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἀλλ' ὅχι πολὺ συχνά, διότι τὸν ἐπετριγύριζαν εὐθὺς ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονείας καὶ τὰ μαγκόπαιδα τοῦ δρόμου — πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἤρεσε πολὺ εἰς τὸν κύριον Ἐνδορτ.

«Τὶ περιέργον πρᾶγμα, ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του δυσπρεστημένως, νὰ τοῦ ἀρέσῃ νὰ συνναστρέφεται μετ' ἐτοια παιδιὰ! Ἀμα τὸν βλέπῃ κανεὶς μαζί τῶν, νομίζει ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε τῆς ἰδίας τάξεως. Τὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδί! Ἐγὼ ἤρχισα ν'ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατορθώσωμεν νὰ το κάμωμεν ὅπως θέλομεν.

— Ἐμεγάλωσε, ἀπήντησε μετὰ καποῖαν ἀδιαφορίαν ἡ κυρία Ἐνδορτ, καὶ ἔχασε τὸ θέλητρον τῆς πρώτης ἡλικίας· τώρα δὲν εἶνε οὔτε παιδί, οὔτε ἀκόμη νεανίας. Μολοντοῦτο, μετὰ ὅλας αὐτὰς τὰ κλίσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν παρξοῦρουν εἰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀρμόζουν εἰς τὴν σημερινὴν του κοινωνικὴν θέσιν, ἐπιμένω ὅτι εἶνε καλὴ φύσις κατὰ βάθος καὶ ὅτι θὰ ἡμπορώμεν νὰ τὸν μορφώσωμεν ὅπως πρέπει καὶ ὅπως ἔχομεν καθήκον.

Ὁ κύριος Ἐνδορτ τότε δὲν ἀπήντα τίποτε καὶ ἡ συνομιλία ἔληγεν ἕως ἐδῶ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς ἀντίζηλος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀντίζηλος ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, μετ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του: Ἡ κυρία Ἐνδορτ ἔκαμεν ἕνα παιδάκι. Ἡ γέννησίς του ἐχαιρέτισθη μετὰ μεγάλης χαρᾶς, ὡνομάσθη δὲ Ἐδουάρδος, ὅπως ὁ πατήρ του. Ἡ λαϊκὴ Ἐνδορτ ἐπέστρεphen ἐσπευ-

μένως ἀπὸ τὰ λουτρά· προσεκλήθη ἂν μέσῳς μίᾳ γαλλίς παραμύθου καὶ τὸ νεογέννητον ἐγκατεστάθη εἰς τὰ δωμάτια, τὰ ὅποια κατεῖχε πρότερον ἡ Λουκία, μετὰ ὅλην τὴν ἐπιστημότητα, τὴν ὁποίαν συνειπήγετο ὁ τίτλος του ὡς κληρονόμου τῶν Ἐνδορτ.

Ὅταν ὁ Φίλιππος εἶδε διὰ πρώτην φοράν τὸ βρέφος, κατελήθη ὑπὸ μεγάλης συγκινήσεως καὶ οἱ ἐφθάλμοι του ἐγέμισαν δάκρυα, ἐνῶ ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε μὴ προσοχὴν ἀλλὰ καὶ μετ' ἐφοβήθη τὴν μικρὰν ἐκείνην παριάν.

— Τὶ εὐμορφον παιδάκι! εἶπε βλέπων αὐτὸ μετὰ στοργὴν καὶ θαυμασμόν, θὰ το ἀγαπῶ πάντα μετὰ ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ ὅσῳ θὰ εἶνε μικρὸν θὰ το προσέχω καὶ θὰ το περιποιούμαι.

Ἡ κυρία Ἐνδορτ εἶχε φοβηθῇ τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησιν Ἐνδορτ, ὅτι ὁ Φίλιππος θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ ζηλοτυπίας. Ἀλλὰ πολὺ εὐχαριστήθη ὅταν εἶδε τὴν τόσῃ ἐγκάρδιον καὶ εὐχρινὴ συμπεριφορὰν τοῦ Φιλίππου πρὸς τὸ νεογέννητον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΡΑΓΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«ὦ! ὦ! » ἔκαμεν ὁ μικρὸς Γῶγος καὶ ἐκτύπησε τὰ χεράκια του μετὰ χαρὰν. «Τὶ εἶνε αὐτὸ τὸ χρυσό, τὸ γυαλιστερό, τὸ λαμπρό, τὸ ὠραῖο πρᾶγμα;»

Ὁ μικρὸς Γῶγος ἀφίνει ἀμέσως ὅλα του τὰ παιγνίδια κατὰ μέρος καὶ ἀπλύνει τὰ χεράκια νὰ πιάσῃ αὐτὸ τὸ χρυσό, τὸ γυαλιστερό, τὸ λαμπρό, τὸ ὠραῖο πρᾶγμα, ποῦ ἐμβαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Κλείει τὰ χεράκια του... Τὸ ἐπίασε. Τὶ χαρὰ! Τὰ ἀνοίγει πάλιν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκει τίποτε. Τὸ χρυσὸ πρᾶγμα τοῦ ἔφυγε, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ, καὶ πάλιν λάμπει ἐκεῖ, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ὁ μικρὸς Γῶγος γελά καὶ το ξαναπιάνει. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τοῦ ξαναφεύγει. Καὶ το φεύγει, ὅσες φορὲς θελήσῃ νὰ το πιάσῃ... Ὁ Γῶγος ἐπιμένει νὰ το πιάσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ χρυσὸ πρᾶγμα ἐπιμένει νὰ μὴ πιάνεται. Ἐπὶ τέλους ὁ Γῶγος πεισμονεῖ καὶ ὑστερ' ἀπὸ τὰ γέλια ἀρχίζει τὰ κλάμματα.

Τρέχει ἡ μητέρα του νὰ ἰδῇ τί ἔπαθε καὶ κλαίει.

— Μαμμά, τῆς λέγει ὁ Γῶγος, θέλω νὰ πιάσω αὐτὸ τὸ χρυσό, τὸ γυαλιστερό, τὸ λαμπρό, τὸ ὠραῖο πρᾶγμα καὶ δὲν ἡμπορῶ!

Ἡ μητέρα τοῦ Γῶγου ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια.

— Μὰ πιάνεται, παιδί μου, ποτὲ ἡ ἀκτίνα; τοῦ λέγει. Αὐτὴ εἶνε ἀκτίνα ποῦ σοῦ τὴν στέλλει ἡ ἥλιος γιὰ νὰ σε φιλήσῃ. Κάθῃσε κοντὰ της νὰ τὴν βλέπῃς καὶ νὰ παίζῃς. Ἀλλὰ μὴ θελήσῃς νὰ τὴν πιάσῃς, γιὰτὶ δὲν πιάνεται.

Ὁ Γῶγος ἤκουε πάντοτε ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του. Ἐτόπασεν ἀμέσως, ἐκάθῃσε κοντὰ εἰς τὴν ἀκτίνα καὶ ἀρχισε νὰ παίζῃ. Ἐβαζε τὰ χεράκια του εἰς τὴν ἀκτίνα καὶ τὰ χεράκια του ἐγίνοντο κόκκινα καὶ χρυσά· ἔβαζε τὰ παιγνίδια καὶ τοῦ εἰς τὴν ἀκτίνα, καὶ τὰ παιγνίδια τοῦ ἐγίνοντο λαμπρά καὶ χρυσά... Τὶ εὐμορφον, τί καλὴν ποῦ ἦταν ἡ ἀκτίνα! καὶ ὁ μικρὸς Γῶγος ἐπαίξε κάμποσιν ὥραν μαζί της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ζητήσῃ πλέον νὰ τὴν πιάσῃ· ὅπου ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ὁ ἥλιος καὶ ἐτρέφθηκε μαζί τοῦ τὴν ἀκτίνα.

ΑΙΞ ΚΑΙ ΟΝΟΣ

«Ένας έτρεφε μιὰ γίδα κ' έναν δουλευτή Καρῶ, δηλαδή του γαϊδάρου του σῶμα, πόδια και ούρα· κ' έπειδὴ ὅποιος δουλεύει και μερίδα τρώει διπλῆ, εἰς τὸ γαῖδαρο ὁ ἀφέντης ἔβριχν' ἄχυρο πολὺ. Μὰ ἡ γίδα, ὅσο βλέπει νὰ περνᾷ πιὸ καλά ἕνα ζωὸ με κεφάλαια... μὰ χωρίς πολλά μυαλά, πάει νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακὸ της και με τρόπο πονηρὸ εἰς τὸ γαῖδαρο σιμώνει και τοῦ λέει με σοδάρ :

— Σύντροφέ μου, σέ λυποῦμαι· νάσαι τόσο γνωστικός. Καὶ νὰ σε παιδεύῃ ἕνας δίχως σπλάγχν' ἀφεντικός· τὴν αὐγὴ νάλέθῃς σῆμα, δὴν 'μέρα νὰ γυρνᾷς 'στὸ μαγγάνι· εἶνε κρῖμα τόσ' ἀδίκως νὰ περνᾷς !

Σὺν καλῇ σου λοιπὸν φιλίᾳ, κ' ἐπειδὴ σε ἀγαπῶ τί νὰ κάμῃς νὰ γλυτώσῃς ἡλθα τώρα νὰ σου εἰπῶ. Τὸ δειμονισμένο κάμε, και 'ς τὸ λάκκο τὸ βαθύ πεσε, κ' ἔτσι τὸ κορμί σου ἐκεῖ δὲ νάναυαυθῇ !»

Καὶ ὁ κεφαλᾶς πρὶν νοιώσῃ, πρὶν καθόλου νὰ σκεθῇ μὴπως κρεμοτοακισθῇ

τὲς αὐτάρεις του τεντώνει και γκαρίζοντας βραχνὰ τρέχει, πέφτει και πλνγώνει και τὰ δυὸ του πισινά !

Μιὰ και δυὸ 'στὸ γαῖδαρο τρέχει ὁ ἀφέντης ὅαν τρελλὸς και τοῦ λέει : — ὁ γαῖδαρός μου ἐπλνγώθη ὁ καλός !»

— Μὴν ἀνισυχῇς καθόλου, και... τῆς γίδας τὸ πνεμόνι τὲς πλνγῇς ἕνὸς γαῖδάρου κλείνει, τρέφει, βαλσαμώνει.»

Ὁ ἀφέντης εἰς τὸν κῆπο πάει μ' ἀνέλιπτον χαρὰ και τῇ γίδᾳ θυσιζαί, νὰ γιατρέψῃ τοῦ Καρῶ μέση, πόδια και οὔρα.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΦΟΥΣ

«Όταν ἐγεννήθη τὸ Νέφος, — τέκνον τοῦ Ἥλιου και τῆς Θαλάσσης, — ἦτο πολὺ μικρόν, ἀλλὰ με τὸν καιρὸν ἐμεγάλωσεν, ὅπως μεγαλύνουν ὅλα τὰ παιδία καὶ γίνονται νεανίαι.

— Ἄ, τὸ παιδί μου ἐμεγάλωσεν ! εἶπε τότε ὁ πατὴρ Ἥλιος. Δὲν πρέπει νὰ το κρατήσω ἐδῶ περισσότερον. Τώρα εἶνε εἰς ἡλικίαν ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ταξιδεύσῃ και νὰ ἰδῇ ὀλίγον τὸν κόσμον. Καὶ τί εὐμορφον ποῦ εἶνε !

Ἦ μήτηρ ἐλυπεῖτο πολὺ ποῦ θὰ το ἀπεχωρίζετο. Ἀλλὰ δὲν ἤδυνάτο νὰ ῥηθῇ ὅτι ὁ Ἥλιος εἶχε δίκαιον. Ἐπειτα εἶχεν ὁμιλήσῃ εἰς τὸν παλαιὸν της φίλον τὸν Ἀνεμόν, — φίλον ὁ ὅποιος ναὶ μεν τὴν ἐκακομεταχειρίζετο καμμίαν φοράν, ἀλλ' εἰς τὸν ὅποιον ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην, — ἐκείνος δὲ τῇ ὑπέσχεθη ὅτι θὰ ἐπρόσεχε και θὰ εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν υἱὸν της.

— Ἐμπρός ! εἶπε τότε ὁ Ἀνεμὸς πρὸς τὸ Νέφος, ἔλα μαζί μου· θὰ σε ὑπάγω εἰς τὴν θείαν σου, τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός σου, τὴν Γῆν. Ὅα χαρὴ πολὺ ποῦ θὰ σε ἰδῇ και θὰ σου δώσῃ εὐθὺς ἔργασίαν· θὰ σε βάλλῃ νὰ ποτίσῃς τοὺς ἀγρούς της, διὰ νὰ φυτρώσῃ τὸ χόρτον, νὰ θροῖσῃς με τὴν σιάν σου κουρασμένους ὁδοιπόρους και νὰ χύσῃς ἀφθονον και δροσερὸν νερὸν διὰ τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὅποιοι μόνον νερὸν πίνουν ! Μὴ λησμονήσῃς νὰ πάρῃς μαζί σου και τὸν κεραυ-

δας, ποῦ δὲν τα εἶδες ποτέ σου ἀκόμη !

Καὶ ἀνεχώρησαν ὁμοῦ παιδῶς. Ἀλλὰ τὸ Νέφος τὸ κακομαθημένον, δὲν ἐσυλλογίζετο ἄλλο παρὰ πῶς νὰ διασκεδάσῃ και πῶς νὰ μὴ ἐργάζεται. Ὅσας κῆς ἡ Αὔρα το ἐπερνοῦσεν ἀπὸ καμμίαν αὐχμηρὰν ἐξοχὴν, ἀντὶ νὰ τὴν ποτίσῃ με βροχὴν, ἐσηκόνετο ἀκόμη πλέον ὑψηλὰ και ἔφρευγε, περιπατῶν τὸν πτωχὸν χωρὶκόν, ὁ ὅποιος ἀπὸ πολὺν καιρὸν και με πολὺν πόθον το ἐπερίμενε.

Ἀλλοῦ δυστυχῆς ὁδοιπόρος, ἡμιθανὴς ἀπὸ τὸν καύσωνα, ἐξελιπαρεῖ ὀλίγην σιάν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τῇ τὴν χάρισῃ τὸ κακὸν νέφος, ἐγίνετο ἀπεναντίας τόσῳ λεπτόν και ἀραιόν, ὥστε διήρχοντο ἀκωλύτως δι' αὐτοῦ αἱ καυστικαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Τελος πάντων ἡ εὐποιᾶ και ἡ ἐργασία ἦσαν αἱ τελευταῖαι φροντίδες τοῦ σκληροῦ και ὀκνηροῦ Νέφους. Ἀλλο δὲν ἤξευρε παρὰ νὰ πλόνεται και νὰ μαζεύῃ, ἀλλὰ σὺν χίλια σχήματα τὴν ὥραν.

Ἡ καλὴ Αὔρα ἠθέλησε νὰ το ἐπιπλήξῃ ὀλίγον. Ἀλλὰ τὸ ἀδιόρθωτον Νέφος ἐγέλασε πονηρῶς και ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ κάμνῃ χειρότερα πράγματα.

Εἶδεν ἐκεῖ-κάτω ὁμάδα παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐπαίζαν εὐθύμως, και πληθὸς ἀνθρώπων με τὰ κυριακάτικα των (διότι ἦτο ἑορτή.)

— Στάσου τώρα νὰ σοῦ τοὺς κάμω πάπιες αὐτοὺς τοὺς χᾶχῃδες ! εἶπε καὶ ἐαυτὸ. Καὶ ἀμέσως ἀφῆκε βροχὴν τόσῳ βραχθαίαν, ὥστε τοὺς διεσκόρπισε κακῇ κακῶς.

Κατόπιν εἶδεν ἀγρούς, διηρημένους εἰς κανονικὰ τετράγωνα, τὰ ὅποια ἐμαύριζαν.

— Τί εἶνε αὐτὰ ; ἠρώτησε τὴν Αὔραν.

— Εἶνε ἀλώνια, εἶπεν ἡ Αὔρα. Οἱ χωρικοὶ ἔχουν ἀπλωμένην τὴν σταφίδα τὴν διὰ νὰ τὴν ξηρᾶν ὁ πατέρας σου. Πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ ῥίψῃς ἐδῶ οὔτε σταγόνα, διότι τοὺς κατέστρεψες τοὺς ἀνθρώπους !

Ὁ Ἀνεμὸς ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ ποῦ ἤκουσε τὸ Νέφος νὰ ὁμιλῇ με τόσῃ αὐθάδειαν διὰ τὴν μητέρα του. Καὶ διὰ νὰ το μάθῃ νὰ φέρεται ἄλλην φοράν, τὸ ἔσειεσε δυνατὰ, τὸ ἐτράνταξε, τὸ ἐσκούντησε δεξιᾶ και ἀριστερᾶ τόσον ποῦ τὸ Νέφος ἤρχισε νὰ κλαίῃ με χονδρὰ δάκρυα βροχῆς, τὰ ὅποια ἐπесαν ἐπάνω εἰς τὴν μητέρα του και τὴν ἐτάραξαν πολὺ.

Καὶ ὅταν ἐκῆπασεν ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀνέμου, — διότι ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ εἶνε ἐπιεικής, — ἔκραξε τὴν θυγατέρα του Αὔραν, ἡ ὅποια εἶνε χαριτωμένη και γλυκεῖα κόρη, ἀγαπωμένη δι' αὐτὸ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

— Ἐλα μαζί μου, εἶπεν ἡ Αὔρα πρὸς τὸ Νέφος, θὰ σου δείξω κάτι εὐμορφα λειβάδια, κάτι ὠραίους ἀγρούς, κάτι διαυγεῖς ρύακας, κάτι μαγευτικὰ κοιλά-

δας, ποῦ δὲν τα εἶδες ποτέ σου ἀκόμη !

Ἐνῶ διήρχετο ἀπὸ μίαν μεγαλόπολιν, συνήντησε μίαν θείαν του, ὀνομαζο-

μένην Ὀμίλῃν. Ἦτο κακὸν αἰσθημάτων γυναῖκα και ἡ μητέρα τοῦ τῷ εἶχε συστήσῃ νὰ τὴν ἀπορεύῃ πάντοτε.

— Κάμε πῶς δὲν τὴν γνωρίζεις, τῷ εἶπε τότε ἡ Αὔρα. Ἄν σχετισθῇς μαζί της, θὰ καταστραφῇς. Ὁ πατέρας σου ὁ Ἀνεμὸς τὴν διώχνει κάθε μέρα· ἀλλ' αὐτὴ ξαναέρχεται τὴν νύκτα ποῦ δὲν τὴν βλέπει.

— Μπᾶ ! ἐσὺ εἶσαι ; εἶπεν ἡ Ὀμίλῃ. Ἔτσι περνοῦν κοντὰ ἀπὸ τῇ θειᾷ και κάμουν πῶς δὲν τὴν γνωρίζουν ; Μπράβο σου ! Ἐγὼ θὰ σε κρατήσω μαζί μου. Ἐργασίαν καμμίαν δὲν θὰ κάμωμεν διὰ νὰ φοβηθῇς. Ὅα ἐμποδίζωμεν μόνον τοὺς πτωχοὺς νὰ ἐργάζωνται, και θὰ διασκεδάζωμεν ποῦ θὰ βλέπωμεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ πηγαινοέρχωνται με φῶτα και τὰ πλοῖα νὰ σταματοῦν.

— Ὅχι ! ὅχι ! μέινε μαζί μου ! εἶπεν ἡ Αὔρα και προσεπάθει νὰ σύρῃ τὸ Νέφος. Ἀλλ' ἐκεῖνο εὐκόλῃ τῆς ἐξέφυγε και ἐπῆγε με τὴν θείαν του, — ἐννοεῖται !

Ἐκεῖ πλησίον ἠγείρετο ἕν Ἀστεροσκοπεῖον. Τὴν νύκτα οἱ ἀστρονόμοι παρετήρουν τοὺς ἀστέρας με τὰ τηλεσκοπία των. Ἀλλὰ πολὺ ὀλίγην ὥραν ἐπρόφθαν νὰ ἐργασθῶν, διότι μόλις τοὺς ἐνόησαν θεία και ἀνεψιὸς, ἔτρεξαν και ἐσκέπασαν ὅλα τὰ ἀστρα.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγαν νὰ περιπατήσουν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ὅπου ἔγινε σκότος πυκνότερον. Καὶ ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια, ὅπου ἐδλεπον τὰ πλοῖα νὰ θραύωνται κατὰ τῶν βράχων και τοὺς ἀνθρώπους νὰ πνίγωνται κατὰ δωδεκάδας.

Ἐν τούτοις ἡ Αὔρα ἔτρεξεν εἰς τὸν πατέρα της και τῷ τα εἶπεν ὅλα τὴν προῖαν ὅ Ἀνεμὸς ἐφρόντισε νὰ συναντήσῃ τὸ Νέφος και το ἠρώτησε με βαρεῖαν φωνήν : — Τί ἔκαμες ;

— Τί νὰ κάμω ; τίποτε !

— Ἀποστρέφομαι τοὺς ὀκνηροὺς και θὰ σε τιμωρήσω ὅπως σοῦ ἀξίζει !

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐρίφηε και ἐπάνω του, τὸ συνεπῆρε με ὀργὴν και το ἐφεν εἰς τὸν Πόλον, χώραν πένθιμον, παγωμένην, ὅπου βρασιλεύει τὸ Ψῦχος.

Εἰς ἕν νεῦμα τοῦ Ἀνέμου, τὸ Ψῦχος προσῆλθε προσωπικῶς.

— Αὐτὸ τὸ νέφος, εἶπεν ὁ Ἀνεμὸς, εἶνε καταδικασμένον νὰ μέινῃ ἐδῶ. Σοῦ το παραδίδω νὰ το φυλάττης. Πρόσεξε νὰ μὴ σου φύγῃ !

— Ἐννοῖά σου ! εἶπε τὸ Ψῦχος και συνέλαβε τὸ δυστυχὲς νέφος, τὸ ἐδέσμευσε, τὸ ἐπάγωσε, τὸ ἔκαμε χιόνι και το ἀφῆκεν ἀκίνητον εἰς μίαν ἀπέραντον παγωμένην πεδιάδα.

Τί ἀπέγινεν ; Ἀγνοῶ. Εἶμαι βέλαιος ὅμως ὅτι ἡ ψυχρὰ ἐκείνη φυλακὴ το ἐσωφρόνισε και ἂν ἠλευθερώθη, τώρα θὰ εἶνε ἕν ἀπὸ τὰ πλέον ἀγαθὰ και εὐεργετικά Νέφη.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

«Χθὲς τὸ πρωῒ. — μοῦ ἔλεγε πάλιν ἡ Σελήνη, — ἐνῶ ἐρρόδιζεν ἡ ἀνατολή, ἐγὼ ἤμην ἀκόμη εἰς μίαν ἀκρὴν τοῦ οὐρανοῦ και ἐβλεπα. Καμμία ἀπὸ τῆς καπνοδόχους τῆς μεγάλης πόλεως δὲν ἐκάπνιζεν ἀκόμη, και ὁμοῦς ἀκριβῶς τὰς καπνοδόχους ἐκύτταζα. Ἐξαφνὰ ἐπρόβαλε μέσα ἀπὸ μίαν ἕνα κεφαλαῖ και κατόπιν τὸ ἦμισυ ἐνὸς μικροῦ σώματος, αἱ χεῖρες τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθησαν ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τῆς καπνοδόχου. Ἦτο εἰς μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστής, ὁ ὅποιος διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἀνερχομένη καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ σωλήνος και κατάρωσε νὰ προβάλῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὴν ὀπὴν. Ἄ ! Ἦτο πολὺ δύσκολον νάνειν κανεὶς μέσα εἰς τὸν στενὸν και σκοτεινὸν ἐκείνον σωλήνα και ὁ μικρὸς ἐργάτης εἶχε κοπίζῃ και ὑποφέρει πολὺ. Ἀλλὰ τώρα ὅποια ἱκανοποίησις ! Ἡ πρωτὴν αὐρὰ ἔπνεε τόσον γλυκεῖα και δροσερά ! Ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστής ἐβλεπεν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο ὅλην τὴν πόλιν και ὅλην τὴν ἐξοχὴν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος και ὁ μέγας ὁλοστρόγγυλος δίσκος του ἐφώτισε τὸ χαριτωμένον προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ, τὸ λάμπον ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἂν και ὑπομέλαν ἀπὸ τὴν καπνίαν και ἀπὸ τὸν ἰδρώτα

« — Ὁλη ἡ πόλις ἡμπορεῖ νὰ με ἰδῇ τώρα ! ἀνέκραξε σείων τὸ σάρωθρόν του και ἡ Σελήνη ἡμπορεῖ νὰ με ἰδῇ και ὁ ἥλιος !»

('Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΕΝ)

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΝ ΤΕΤΡΑΕΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Παρατήρησα, μικροί μου φίλοι, ὅτι πολλοὶ και πολλὰ ἀγαπᾶτε νὰ γράφετε στίχους. Πολλὰκις ἔλαβα ποιηματάκια εἰς διαφόρους εὐκαιρίας παρὰ μικρῶν μου ἀναγνωστῶν. Εἰς μάλιστα με ἠρώτησεν ἐσχάτως ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ γράψῃ εἰς στίχους και αὐτὸ τὸ διήγημα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Δι' αὐτὸ ἐσκέφην νὰ σας κάμω νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ τάλαντον αὐτό, — ὅσοι το ἔχετε — και νὰ προκυρῇ τὸν σημερινὸν μικρὸν Διαγωνισμόν.

Θὰ φαντασθῇτε ὅτι ὁ πατέρας σας ἐορτάζει τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του ἢ τοῦ ὀνόματός του — ὅπως θέλετε, — και θὰ τῷ γράψετε ἕν τετράστιχον. Ἐν τῶν τετραστίχων αὐτῶν, τὰ ὅποια ἔχετε καιρὸν νὰ μοῦ στείλετε με ἔχρη τῆς 10 Σεπτεμβρίου, θὰ βραβεύσω και θὰ δημοσιεύσω τὸ καλλίτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μίαν ἡμέραν ὁ Κουριοκεφαλᾶς ἐμάζεψε μανιτάρια. Τότε ἕνας κύριος ἐπλησίασε και τῷ εἶπε :

— Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου ; Τὰ μανιτάρια αὐτὰ εἶνε φαρμακερά.

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλᾶς μειδῶν :

— Μὴν ἀνισυχῇς, κύριε, δὲν θὰ τα φάγω.

Τὰ μαζεύω διὰ νὰ τα πωλήσω...

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Βροχῆς :

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χιονισμένου Τυμπερσοῦ :

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἕκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ και εἰς γραμματισμόν.

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν και 50 λεπτῶν γραμματισμόν διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Παιδιά μου, ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Διηγέματος διὰ τὸν Διαγωνισμόν ἔληξε και περιμένετε τὴν κρίσιν. Τώρα ἔχομεν τὸ «Τετράστιχον διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ πατέρα» και τὴν ἐρώτησιν τῆς Γ' Κυρίως : «Ποία εἶνε ἡ καλλιτέρα σας ἡμέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου ;» μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου.

Τί ἀστέος ποῦ εἶνε ὁ Παχὺς Τσίρος ! Μοῦ ἤρесе πάρα πολὺ τὸ διπλοῦν φυλλάδιόν σου — μοῦ γράφει. — Μάλιστα δὲ νὰ σοῦ γράψω τί τους ἔκαμα εἰς τὸ σπίτι. Σὲ ἀναμέναμεν ἐπὶ δυὸ ἡμέρας και ὁ αὐτὸ κάθε φοράν ποῦ ἤνοιγεν ἡ πόρτα, ἐθαίναμεν ἐξω νὰ ἰδοῦμεν μήπως εἶσαι σὺ. Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν δευτέραν ἡμέραν πέρνω μιὰ ἐφημερίδα, κατεβαίνω κάτω, ἀνοίγω τὴν πόρτα, πετῶ μέσα τὴν ἐφημερίδα, κάνω ὅτι τρέχω ἀπὸ μέσα, τὴν ἀρπάζω και ἀρχίζω νὰ φωνάζω : «Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν ! Καθὼς το ἀκούν λοιπόν, τρέχουν ὅλοι κάτω με μιὰ χαρὰ, μάλιστα δὲ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, μοῦ ἐν ἀρπάζον και τὴν ἀνοίγουν· δὲαν ὁμοῦς εἶδαν τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐφημερίδος : Ἐστὶν ἡ ἐκκοκλάσας και ὑπερ' ἀπὸ λίγην ὥραν ἄρχισαν κατὰ γόδια ποῦ δὲν ἡμποροῦσαν νὰ σταθῶν. Πανιάζομαι !

Δὲν ἀμείβαλλα, Φωτεινὴ Γ. Μ., — τὸ ψευδὸνυμὸν ποῦ μοῦ προτείνεις τὸ ἔχει ἄλλη. — ὅτι ὁ πατὴρ σου δὲν ὀμοιάζει διόλου με τὴν θείαν τῆς Ἰουλίας, ὡς πρὸς τὰς ιδέας και σε παρακινεῖ πάντοτε νὰ διαβάζῃς ἑλληνικά, ἑλλην αὐτὸς γνήσιος ; και ἄξιός του μεγάλου ὀνόματος, τὸ ὅποτον φέρει. Τί κομψὸ τὸ γραμματάκι σου ! Ὅα εἶνε ἡ χαρὰ μου ἂν μοῦ γράψῃς συχνά.

Μάλιστα ὁ κόπος σου, Συμπολιτεῖ τοῦ Δουκῆ-Λάρα ! Ὁραῖα, ἀγαθὰ, πραγματικὰ τὰ Παιδικὰ πνεύματά ποῦ μοῦ ἔστειλεις· ἀλλ' εἶνε ὅλα δημοσιευμένα εἰς παλαιὰ φυλλάδιά μου, Νὰ μοῦ στείλῃς νέα, ἂν εἶνε δυνατὸν. Τὸ ἴδιον λέγω και εἰς ὅσους μοῦ στέλλουν Πνευματικὰς Δασκῆσεις ποῦ ἔχω ἄλλοτε δημοσιεύσῃ, ἐκθέτον-

τέ με εἰς τὸν κίνδυνον νὰ τὰς ξαναδημοσιεύσω, διότι πού νὰ ἐνθυμούμαι! καὶ τὰς πέντε χιλιάδας ἀσκήσεων πού ὑπάρχουν εἰς τοὺς 26 τόμους μου;

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ ἀπάντησίς σου ἐφάσεν ἐντὸς τῆς προθεσμίας, *Μυροδόλος Ροδῆ*, καὶ χαίρω πάρα πολύ. Τὸν ἀδελφόν σου τὸν ἐθυμούμαι κάλλιστα καὶ τὸν ἀσπάζομαι.

Θὰ ξεσπαθώσῃ καὶ ὁ *Ἀνδρέας Σουλιώτης*, ὅπως καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου, διὰ τὰ μου ἐγγράφῃ συνδρομητάς. Γενικὸν ξεσπάθωμα λοιπόν, τί γὰρ!

Ὅλοι οἱ φίλοι μου κατενθουσιασμένοι μὲ τὸ διπλὸν τυλλόδιον. «Φρονῶ διὰ αἱ Κυριακαὶ σου πρέπει νὰ προστεθοῦν εἰς τὰ ἐπτά θαύματα καὶ οὕτως νὰ ἔχωμεν οὕτως,» μού γράφει ὁ *Ἀνθρᾶ Ἀνοικίς*. «Ἀποδείξει δὲ τὸ ἐνθουσιασμοῦ, εἶνε ὅτι αἱ ἀπαντήσεαι διὰ τὴν *Ι'* Κυριακὴν ἐρχονται βροχόδον. Διὰ τοῦτο δὲν εἰμπορῶ νάπαντῶ εἰς ἕνα ἔκαστον χωριστὰ ὅτι ἔλαβα τὴν ἀπάντησίν σου. Ἀς ἡττάσῃς ὅμως οἱ μικροὶ μου φίλοι, διότι σπανιώτατα χάνονται αἱ ἐπιστολαί.

Εἶπα εἰς τὸν *Ἀνανίαν*, *Ἀνθρᾶ Ἀνοικίς*, ὅτι σοὺ φαίνεται *πενήρ* μου τῶρα μὲ αὐτὸ τὸ νέον κτένισμα. Τῷ διεβίβασα δὲ καὶ τῶν ἄλλων τὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν «βελτίωσιν τῆς μορφῆς σου». Μόνον ὁ *Δὸν Κιχώτης* ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν εὐρίσκη ἀσχημον· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχει πολὺ δύσκολον γούστο! Ὁ αὐτὸς μού γράφει καὶ περὶ τῶν φυτοράγων τὰ ἐξῆς: «Ἀπορῶ πῶς ἕνας Δρακούλης—ἀρ' οὐ, ὡς γνωστὸν, οἱ δράκοι τρώγουν ἀνθρώπους—δὲν τρώγει κρέας. «Β, ἴσως ἐπειδὴ ἀκόμη εἶνε... *δρακούλης*».

«Τὰ πρῶτα γράμματα ἀπὸ ἐσέ τα ἔχω μάθῃ—μὲν γράφει ὁ *Ἐλικωνιάς Παρθένος*,—σὺ λοιπόν, Διάπλασις μου, ὑπῆρξες ἡ πρώτη μου διδασκάλισσα. Μὲ συγχινεῖ πολὺ οἱ λόγοι σου, καλὴ μου φίλη. Ἀλλὰ διατὶ ἔσταν θὰ γίνῃς 16 ἐτῶν, θὰ παύσῃς νὰ μου γράφῃς; Σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος!

Πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου θά σου ἀπαντῶ, *Ἀνδρῶτης*, ἀρκεῖ νὰ τὸ σημειώσῃς πάντοτε πλησίον τοῦ ὀνόματός σου. «Ω, βεβαίως ἡ Μάρθα θὰ ἐμαγεύευσέ ἐξαισία τὰ φόρια πού θά μου ἔστειλεις!...

Σοφὴ Πιτσακὴ—αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου—ἐξέλετα,—εἴσαι δεκτὴς εἰς ὅλους μου τοὺς διαγωνισμούς, ὅπως κάθε συνδρομητῆς μου, καὶ ἤτο περὶ τὸν νὰ μ' ἐρωτήσῃς.

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν, *Ἑλληνικὴ Σημαία* (εἶχες ἀμειβολίαν, ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν θὰ ἐξέλεγα;) Νὰ μου φιλήσῃς ὅλα σου τὰ δελφάκια καὶ προπάντων τὸ μικρότερον, πού ἐξεκαρδίσθη ὅταν εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία. Περιμένω ὅσα μου λέγεις.

Ναί, *Χρυσὴ Ἀμμουδιά*, μὲ ἀρέσει πολὺ τὸ γράψιμόν σου. Γράφεις ὅπως ὁμιλεῖς πραγματικῶς, χωρὶς ἑλληνοκυβερνῆς, καὶ ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρ—ὁ ὁποῖος κατὰ τίνας ἔχει πολὺ σθένος μὲ τὴν ψυχικὸν χαρακτήρα—εἶνε τὸσον γλυκὺς! Ἀσπάζομαι τὸν *Χρυσὸν Στάχυν* καὶ τὸν *Φαέθωνα*.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Λευκωσία τῆς Κόπρου*. Ἡ ἐπιστολή σου μού ἔφερεν ὀλίγην αὐρὰν ἀπὸ τὴν ἑνδοξὸν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνος!

Λαμπρὰ ἐκθέτεις τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*. Μὲ διεσκέδασε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἐγέλασα μὲ τὴν ἐξαδέλφην σου *Ἐλενίσαν*, ἡ ὁποία «τόσον καλὰ μιμεῖται τὸν πετεινόν, ὥστε ὅταν φωνάζῃ, πολλοὶ πιστεῖντο ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν φωνὴν τῆς. «Αὐτὴ βέβαια θὰ ἐζύρῃ καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν πουλιῶν, ὅπως ὁ Βεζύρης Χασάν.

Μοὺ ἐπεστράφη ἐν φυλλόδιον, *Κυανόλευκε Κρίνε*, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι σοὺ εἶχα στείλῃ δις κατὰ λάθος καὶ σοὺ τὸ ἔγραψα. Αὐτὸ ἦσαν διον! Διατὶ μὲ παρεξηγεῖς;

Διὰ τὴν λάθρ' μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν μου ὁ *Ν. Β.*, *Ἀττικὴ Νδὲ*, πρέπει ἐξάπαντος νὰ γίνῃ συνδρομητῆς μου. Τοῦτο εἶνε ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν συνδρομητῶν.

Περιμένω ἀνυπομῶνως τὴν σπουδαίαν ἀνακάλυψιν πού ἔκαμες διὰ κάποιον συνδρομητὴν μου. *Γελοῦσα Φύσις*—μὰ πολὺ ἀνυπομῶνως!

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματά σου, *Ρωμαῖς Κιχέρων* διὰ τὸν ἐπὶ ζήλον βαθμόν σου καὶ διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις στίχους σου. Εὖγε!

Ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφος*, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, νὰ μὴ λησμονῇ ποτὲ νὰ σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν τῆς πλησίον τοῦ ὀνόματός τῆς. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμούμαι τόσα ψευδώνυμα;

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.—Τὴν *Δύραν* τοῦ *Ἀρίονος* συγχαίρου διὰ τὸ βραβεῖον: ἡ *Ἐλικωνιάς Παρθένος*, ἡ *Ἀνθρᾶ Ἀνοικίς* ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφος* (ἡ ὁποία ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομά τῆς) ὁ *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* καὶ ἡ *Μυροδόλος Ροδῆ*.—Ἡ *Γελοῦσα Φύσις* παρακαλεῖ τὸν κ. *Χαλασμόν Κόσμον* νάφῃ καὶ ὀλίγον τόπον τῇ ἄλλου, διότι ὅπου στραφῇ τὸν βλέπει καὶ... συγχύζεται.—Ὁ *Κυανόλευκος Κρίνος* πληροφορεῖ τὸ *Ρόδον* τῆς: *Ἀνδρῶν* ὅτι διαμένει ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του δὲν λείγει, ἐκτὸς ἂν κ' ἐκεῖνον τοῦ τοῦ εἴπῃ—Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ *Ἰωρίς*; ἐρωτᾷ ἡ *Χρυσὴ Ἀμμουδιά*, πῶς νὰ τῆς γράσῃ συχνά, ἀφ' οὗ δὲν τὴν γνωρίζῃ;—Ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* παραπέμπει τὴν *Ῥαίαν Κέρκυραν* εἰς τὴν πληροφορίαν καὶ τοὺς ἀσπασμούς τοῦ φύλλου τῆς 27 Ἰουλίου. Ἐ. Ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικά τῆς *Νεράιδος* τοῦ *Εὐρώτα* καὶ θὰ τὴν ἐννοήσῃ ἀμέσως.

Ὁ *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* πληροφορεῖ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* ὅτι ὀνομάζεται *Α. Δ. Π.* καὶ μένει ἐν Ἀθήναις: Ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀύρας* τοῦ *Ἀρίονος*, τῆς *Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης* καὶ τοῦ *Λέοντος* τῆς *Ἀφρικῆς*—Ὁ *Φαέθων* ἀσπάζεται τὸν *Χηλασμόν Κόσμον* τῆς *Μαρίδας* τοῦ *Φαλήρου* καὶ τὸν *Καλὸν Γεῖτονα*, (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ *Μούσα Πολύμνια* τὴν *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* καὶ τὸν *Χαλασμόν Κόσμον* ἡ *Μαργιρίτα* τὴν *Μαυροδόλον Ροδῆν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζῃ) καὶ τὸν *Κομφούκιον*, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Εὐαίσθητον Καρδίας* ὁ *Δὸν Κιχώτης* καὶ πάλιν ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Κομφούκιου*, ὁ *Οὐρανὸς* τῆς *Μυτιλήνης* ἀσπάζεται τὸν *Χαλασμόν Κόσμον*, ἡ *Ἀνθρᾶ Ἀνοικίς* τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφος* τὴν *Πολυξένην* καὶ *Οὐρανίαν* *Δεσφύλα* ἡ *Μυροδόλος Ροδῆ* τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζῃ) καὶ ὁ *Γερνῶς* *Ἑλλήν* τὴν *Ἀεμώτην*.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλ' αὶ στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς σίλους τῆς: *Πτερωτὸν Πήγασον*, «Ἐκτορα, Πολυξένην καὶ Οὐρανίαν, *Σ. Δεσφύλα*, *Ἀτθίδα*, *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην*, *Μαργιρίταν Γενναίαν*, *Ἑλληνα*, *Λεοντόκαρδον Λεωνίδα*, *Οὐρανὸν* τῆς *Μυτιλήνης* (καὶ περιμένω...) *Παραδοσιασὸν Πιπρὸν* *Λευκὴν Περιστεράν*, *Μιχαὴλ Ν.* *Θωμαῖδην*, *Νικόλαον* *Λάρδην* (ὁ ὁποῖος μού ὀφείλει 50 λεπτά δὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διεύθυνσεως), *Ναύτην* τοῦ *Λεγαίου Μπουρλότο*, *Θησέα*, *Φιλόδοτον*, *Ἐλ-λῆνα*, *Χρυσὸν Αἰῶνα*, *Κοραλλιογενῆ Νῆσον* (καὶ νὰ μου γράσῃ συχνά, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀρχὴν) *Ε. Δ.* *Σωτηρακόπουλον*, *Μαρίαν Ι.* *Χατζιδάκι* (τῆς ὁποίας ὅμως δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸ ψευδώνυμόν καὶ ἂς ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο) *Φίλερον Χελιδόνα*, *Μυροδόλον Ἀδραν*, *Ἀχρίταν*, (ὁ ὁποῖος ἔχει λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν του εἰς τὰς λύσεις), *Κοραῖν*, *Ῥαίαν Κέρκυραν*, *Ἀραμιν*, *Ἀνδρέαν*, *Στρατιώτην*, *Χρήστον* *Λαδᾶν*, (τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμόν), *Χρυσάλλιδαν*, *Ἀδραν* τοῦ *Φαλήρου* (τὸ φυλλ. 2680) *Διογέτην* *Λαέρτιον*, *Παναγιώτην Δ.* *Πλατύναν*, *Ἐρασιν* τῆς *Φύσεως* (τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ ἡσυχάσῃ σου στέλλω τὰ φύλλα.) *Τηλεθόαν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Αὐγούστου ὁ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Σεπτεμβρίου.

428. Λεξιγράφος.

Ἐπίρρημα καὶ μὴ θεὰ μαζὶ ἂν ἐνωθῶν ὅθμον τινὰ Ἑλληνικὸν εὐθὺς ἀποτελοῦν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Μαρθωνίου Δρόμου*

429. Στοιχειόγράφος

Εἶμαι εἰς τῶν πλανητῶν ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη, ἂν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃ δὲν μπορεῖς νὰ με [κρατήσῃς]. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς *Ληδόνος* τῆς *Ἐρήμου*

430. Εὐνεγμία δημῶδες.

Χίλιες δύο βασιλοποῦλλες ἔνα φερετὲ κλεισμένες. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Ἀνδρείου Πιπρῶτος*

431-438. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις:

Κόσμος, τμήμα, νόημα, ὁμάλη, Μέγαρο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Τριπολίτου*

436. Πυραμίδες.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ γαλιωσκέται τὸνομα ὁπωρικῶ, αἱ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσιν τὸνομα τυράννου, αἱ ὑπεράνω 6 τὸνομα Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ ὑπεράνω 4 νήσου καὶ αἱ λοιπαὶ 2 πετρυθῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Θρασυβούλου Θ. Ζωιτοπούλου*

437. Ἐρώτησεις.

Ποῖος ἀκούσιος ἐφόνευσεν τὸν πάππον τοῦ διὰ δίσκου ἐνὸς ἐγυμνάζετο; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέως*

438. Λογοπαλίνδρον.

Ποῖα λέξις ἀρχίζει ἀπὸ προ. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς *Φιλέργου Χελιδόνος*

439. Ἀκροστιχὴς

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων 5 κρατῶν σχηματίζον τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Α. Σ. Οἰκονόμου*

440. Φωνηεντόλιπον

δς-δντ-ν-ν-τχς-ν-ρτς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Ἐσπερου*

441. Γρῆφος

Ἡρα — τ διδυμα. ὁμάματα

Ἀρης Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Θρασυβούλου Θ. Ζωιτοπούλου*

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 καὶ 29 Ἰουνίου 1896.

321. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον).—**322.** Ἀγρία, ἁγία.—**323.** Ἡ γραφίς.—**324-328.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος τ, αἱ δὲ σχηματίζόμεναι λέξεις εἶνε: Ἄρτιος, τοκος, ἄρτος, τομή, νότος.—**329.** ΙΡΙΣ (1, Ἡ πείρος. 2, Συρία. 3, Κωνσταντινούπολις. 4, Ὀδὸς Σόφας).—**330.** Ὁ καλλιέτερος τρόπος διὰ νὰ παλλαχθῇ τις ἀπὸ ἑνα ἐχθρὸν εἶνε νὰ τὸν κάμῃ φίλον.

331. Κηλός, καλός.—**332.** Ι Α Μ Α
333-335. 1, Λέων. 2, Μῦς. Α Λ Α Σ
3, Ὄως.—**336-337.** 1, Ἀδγος, Μ Α Ζ Ι
λόχος, ὄχος, ὄρος, ὄρκος. 2, Γάτα, Α Σ Ι Α
γάτας, γάτος, γάτος, Πάρος, Πόρος, πόνος, ὄνος.—**338-342.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γ, ο, ρ, αἱ δὲ σχηματίζόμεναι λέξεις εἶνε: ὁρυγία, ἄγριος, γύρος, γάρος, πράγος.—**343.** ΒΟΥΣ, ΣΑΥΡΑ (1, Βραδυκνησία. 2, Ὄξυδάρκεια. 3, Υποκρισία. 4, Σύνεσις. 5, Σκυθρωπότης. 6, Ἀφασία. 7, Υπερπράνεια. 8, Ρυπαρότης. 9, Ἀθωότης).